

LEOIA ETA ZAKURRAK.¹

Leoi zar samar batek
 zituben zakur bi,
 morroitzako artubak
 bizi nairik ongi;
 abek ziran serbitzai
 ta mandatariyak,
 berari ipintzeko
 otordu guziyak;
 bañan leoia ain zan
 jeniyo zakarra,
 zeñak dantzatzen zuben
 noiz nai atzaparra;
 egun batian berak
 zituben otso bi,
 berarekin batian
 jatera ekarri;
 eta deiturik bere
 serbitzai biyai,
 esan zuben:—Gaur emen
 gauza ona jarri,
 ea gusto ematen
 diyegun oyei.—
 Eranzun zuten:—Ondo
 da, bai, nagusiya,
 egingo da bedorren
 agindu guztiya....—

Bañan biyak elkarri
 au esan zioten:
 «Atzamarrak ugari
 zizkiguk egiten,
 ez dek portatzen bera
 gurekin aĩn ondo,
 ta kanpotarrak nola
 diraden izango,
 beren aurrian oso
 lotsaz beterikan,
 alde egin dezagun
 biyak emendikan....
 Esan ta egiñ, biyak
 joan ziran igesi,
 etzan geyago ayen
 illerik ikusi.»

. . . . .
 Serbitzari leyala
 izan nai dutenak,
 berak lenbizi bear
 dute izan onak;
 bestela gertatzenda
 uste eztanian
 alde egin ta geldi
 estuasunian.

JOSÉ ARTOLA.

(1) Fábula premiada con *mencion honorífica* en los Juegos florales celebrados en esta Ciudad en 1888. (Véase pág. 567 del tomo XIX.)